

RAZPORED SV. MAŠ

24.01.2022 PONEDELJEK Frančišek Saleški, škof in c.učitelj		OBISKUJEM DRUŽINE V KRIŽU (dopoldne)
25.01.2022 TOREK Spreobrnitev ap.Pavla		
26.01.2022 SREDA Timotej in Tit, apostola	KAPELA ob 18h	++ VLADIMIR MAHNIČ, Grahovo Brdo 1
27.01.2022 ČETRTEK Angela Merici, devica	KAPELA ob 18h	+ PO NAMENU TOMAJ 69
28.01.2022 PETEK Tomaž Akvinski, duh. in c.učitelj	KRIŽ OB 18H	+ STANKO in ETA PIRC, Križ 190
29.01.2022 SOBOTA Marijin spomin	KRIŽ ob 18h	++ PETER in IRENA FURLAN, Križ 134
30.01.2022 4 NEDELJA MED LETOM	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10.00	+ MARIJA in IVAN SERAŽIN, Kazlje 29 ZA ŽIVE IN POKOJNE V ŽUPNIJI

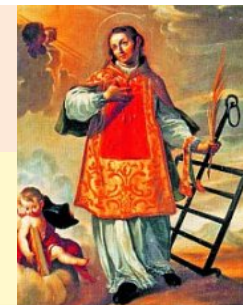
VEROUK: na ZOOM_u, ker veliko otrok manjka in sicer: ob četrtnih: 1., 2. in 3.raz. ob **18.30**; 4.raz. ob **19.05**; 6.in7.raz. ob **19.35**; petek: birmanci ob **19.00**. Povezavo pošljem na e-naslove staršev. Povezava bo veljala za vsa ostala srečanja. (Prosim, če se otroci držijo točne ure za prijavo)

Obisk družin Kazljah je preložen.
VSE SPREMEMBE GLEDE OZNANIL NAJDETE NA SPLETNI STRANI: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>.

V torek, 25.1. vabim člane ŽPS na ZOOM srečanje ob 18h. Dobili boste povezavo na vaše e-naslove. Današnje nedeljsko sv. mašo bomo predvajali na YT, povezavo dobite na naši spletni strani. Povezava bo veljala do konca maše.

ŽUPNIJA TOMAJ OZNANILA ZA: TOMAJ, AVBER in KAZLJE 3 NEDELJA MED LETOM

Štev.:05/LETO X.

24. JANUAR 2022

Pismo se izpolnjuje na Jezusu
Iz svetega evangelija po Luku (Lk 1,1-4;4,14-21)

Ker so že mnogi poskušali urediti poročilo o dogodkih, ki so se zgodili med nami, kakor so nam jih sporočili tisti, ki so bili od začetka očitvidci in služabniki besede, sem sklenil tudi jaz, ko sem vse od začetka natančno poizvedel, tebi, spoštovani Teófil, vse po vrsti popisati, da spoznaš zanesljivost naukov, o katerih si bil poučen. Tisti čas se je Jezus v moči Duha vrnil v Galilejo in glas o njem se je razširil po vsej okolici. Učil je po njihovih shodnicah in vsi so ga slavili. Prišel je v Nazaret, kjer je odraščal. V soboto je po svoji navadi šel v shodnico. Vstal je, da bi bral, in podali so mu zvitek preroka Izaija. Odvil je

zvitek in našel mesto, kjer je bilo zapisano: »Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil, da prinesem blagovest ubogim. Poslal me je, naj oznamim jetnikom prostost in slepim, da spregledajo, da zatirane pustim na svobodo, da oznamim leto Gospodove milosti.« Nato je zvitek zvil, ga vrnil služabniku in sédel. Oči vseh v shodnici so bile uprte vanj. In začel jim je govoriti: »Danes se je to Pismo izpolnilo tako, kakor ste slišali.«

Telefon: **041 649 617**; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>.

TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

RAZMIŠLJANJA

NAJTI SAMEGA SEBE JE DANES ZELO MODERNO, CELO KNJIGARNE IMAJO POSEBNO POLICO ZA ISKANJE SREČE

Sreča v glagolniški obliki je "srečanje". Torej, sreča je v srečanju, srečevanju. Ko doživiš kaj lepega, moraš to povedati še komu. Tudi lep star slovenski pregovor pravi, "če srečo поделиš, se leto podvoji, če trpljenje поделиš, se leto razpolovi". Kaj je sreča v življenju, kje je njegov smisel, pa tudi o permisivni vzgoji in pasteh zaslonov je Mateja Subotičanec v oddaji Za življenje spregovorila z logoterapevtom in profesorjem dr. Sebastjanom Kristovičem.

Materialno presitim Evropejcem ne manjka nič drugega kot motivacije, smisla in volje za tek na dolge in dobre proge. Zakaj je tako?

Mislim, da ne zaradi materialne presitosti, je pa pomemben parameter, ki k temu vpliva. Sodoben človek je v razvitem svetu pozabil na življenje. Sodoben človek ima živeti od česa, nima pa več živeti za kaj. So študenti odpiramo ta vprašanja, rečem, življenje nam je bilo podarjeno, pri tem posameznik nima nobene zasluge, ključno vprašanje pa je, kaj bom iz tega življenja naredil, kakšno vsebino mu bom dal. Kje je tvoja življenjska strast, poslanstvo, smisel življenja ...

Če ne veš, zakaj zjutraj vstati, se rušiš v samega sebe. In to je tista glavna motivacijska sila, ki človeka žene naprej. Srečo iščemo v knjigah, meditacijah, vajah, vrtanju in analiziranju samega sebe, kaj čutim, kaj ne, ljudje se mučijo ... danes je zelo moderno, da najdeš samega sebe, ogromno je tega iskanja, knjigarne imajo celo posebno polico za to iskanje sreče, kako postati srečen. A vemo, da v življenju to ni tako preprosto.

Sodoben človek je nenehno na lovu za srečo, s tega vidika je sreča precenjena. Je posledica dobrega kakovostnega življenja in odnosov. Ko se za nekaj potrudim, ko zavijam rokave, ko ženi prinesem rože, ko v službi naredim dobro delo, takrat se človek počuti srečnega. In tudi bolan človek je lahko srečen. Poznam veliko bolnih, ki so bolj srečni kot tisti, ki pokajo od fizičnega zdravlja ...

Temeljni problem sodobnega človeka je kriza smisla, duhovna kriza. Sodobni človek se je zaprl v svoj imanentni šotor. "Me, myself and I", samo jaz. Tudi na področju vere nam to zmanjka, življenje v odnosih. Jezus ni prišel prinesiti nove ustave, nove moralke, na kar smo v Cerkvi velikokrat reducirali lepoto vere, ampak je govoril o ljubezni, o novem načinu bivanja. Ravno to nam ne gre. To je tisti ovinek, ki je v vsaki vasi nevaren, poledenel in nas vse nese ven ...

Slovenci imamo za nasprotje precenjene sreče lepo besedo, malodušje. Teh motenj je vedno več, nimamo več za kaj živeti ...

Izziv sodobnega človeka je umetnost življenja. Kako živeti in ravno tu nam zmanjka, zaprti smo v individualni svet. Kaj je zdravilo za malodušje? Eno kakovostno, odprto življenje in urejeni odnosi. Pa smo spet pri zdravi pameti. Največji kradljivci našega notranjega miru, odnosov in življenja so zasloni. Temu še vedno ne posvečamo dovolj pozornosti. Koliko ur napravimo za zasloni, a človek ni narejen, da sedi za njimi ...

Vedno smo na begu, skozi mora igrati TV, radio, vedno morajo prihajati neki impulzi v človekovo notranjost, kot da ne bi zmoželi biti v tišini, sam s sabo. Izzivo je veliko, ključna zadeva pa je, da vsak nosi osebno odgovornost za svoje počutje, odnose in zdravje. Nekaj je seveda odvisno tudi od genetike, a v celoti je odgovornost na meni. Mi bi pa vedno radi nekoga potisnili na zatožno klop, da so krivi starši, energije, veselje, šef, partner, horoskop, vlada, sodelavec ... vedno bi nekoga dali, ki bi prevzel odgovornost, kako se jaz počutim, kako mi gre v življenju.

Nekateri mladi se prav zaradi zasvojenosti z zasloni ne znajo več družiti s sovrstniki. Kako naj postopajo starši, da do tega ne bi prišlo?

Osnovna odgovornost in naloga staršev je, da preprečijo vse, kar je možno preprečiti na vseh ravneh, kar je škodljivo za otroka. To je odgovornost, ni svoboda izbire. Je poslanstvo starša, da ne dovoli, da njegov 14-letnik kadi travo, cigarete... ogromno kokaina je med gimnazijci, tega se sploh ne ve. Naloga staršev je, da vse to preprečijo, da preprečijo prezgodnjo spolnost, pitje alkohola in še in še ... tudi zaslone. Zasloni so danes veliko bolj nevarni kot trde droge, alkohol. Starši mlade ure in ure prepuščajo zaslonom in jih ne kontrolirajo.

Zavedati se je treba, da možgani delujejo drugače, ko se otrok uči preko ZOOM-a, drugo pa je, ko so ure in ure na Instagramu, Facebooku, Tiktoku ... in koliko je pornografije med mladimi, staršem se sanja ne, da že 9, 10, 11-letniki gledajo pornografske filme. Pornografija otroku scvre možgane, otrok se ji ne more upreti, ker so to močni impulzi. Kaj to pomeni, kako bo to vplivalo na njegove nadaljne odnose, kako bo ta fant gledal punco ... Danes smo vsi to spolnost in ljubezen poteptali v blato.

Meni se ti mladi smilijo, ker je to vzgojna zanemarjenost, da se ne omeji uporabe telefona. Gre za digitalni kokain. Ker na možgane zasloni vplivajo enako kot trde droge. Preprečijo kretivnost, ustvarjalnost, znižajo se inteligenčni kvocient, kognitivne sposobnosti ... Koliko je otrok, ki se ne morejo umiriti, si ne morejo zapomniti stvari ... idealno bi bilo nič ekranov, oz. čim manj.

Koliko potem otrokom dovoliti sedenje za zasloni? Z njimi je sicer povezano tudi delo za šolo, sploh v teh časih ...

Treba je ločiti delo in zabavo. Povprečni 14-letnik na telefonu preživi 7 ur časa. Staršem svetujem, da preverijo screen time in pick up, torej kolikorkrat pogleda v telefon in koliko časa gleda vanj. Potem so tu še playstationi, x-boxi, tablice, TV in pridemo na 12 ur, to pa je že polovica dneva. Ali se ne bi dalo tega časa bolj kakovostno in smiselno preživeti? Človek se najde tako, da se ukvarja z nečim, kar ni on sam. Govorimo o nekem aktivnem življenju, ne da je nemi opazovalec sebe in svojega življenja, v kar se spreminja pred zasloni. Starši vedno iščejo koliko minut, ur lahko otroci preživijo na zaslonih. To je napačno iskanje receptov. Otrok mora biti zunaj, se igrati, razvijati kreativnost, domišljijo ...

Zasloni so škodljivi za otrokov fizični razvoj, koordinacijo, finomotoriko ... vsak učitelj telovadbe vam bo povedal, kakšne težave imajo otroci s prevail, žabji in zajčji poskoki so znanstvena fantastika. Jaz sem na primer v osnovni šoli delal premete nazaj ... mi pa kar ne odreačiramo. Mogoče na brošure še napišemo kakšne smernice, a to je to. Stroka na tej nacionalni ravni še ni našla nekih celovitih rešitev, očitno tudi volje ne. Zato apeliram na starše, manj je več. Tisti starš, ki ima otroka rad, ne bo dovolil tega. Žal je zasvojenost z zasloni postala normalnost. Ljubezen in skrb se kaže tudi v postavljanju meja, to je dobro in koristno. Tisti starš, ki ima otroka rad, bo rekel ne. Ne alkohola, ne cigaret, ne zaslonom. Priložnost, da se družina pogleda, da se srečamo, da negujemo odnose, da si povemo, da se imamo radi. Življenje ponuja veliko lepih in čudovitih vsebin.

Kaj je temelj vsakega dobrega sporazumevanja?

Vse kar imamo pod kontrolo, še nekako gre, odnosi pa so težava. Zakaj? Ker, ko govorimo o odnosih, govorimo o življenju. Odnosi niso neka retorika, komunikacijske veščine ali triki, ki se jih naučijo, ampak v odnos vstopamo z vsem, kar smo. Z vso vsebino svojega življenja. Ni vseeno, kako živim, s kom se družim, s kom in za kaj porabljam svoj čas ... znanost je naredila izvirni greh in sicer separadni pristop. Začeli smo človeka secirati, ločevati en od drugega. Tudi vero.

K temu je pripomogla ta postmoderna, potrošniška, kapitalistična logika, ki se zooži v individualizem, egocentrizem. Kaj pomeni egoist? Samo jaz in moje želje ter potrebe, vsi morajo služiti temu. Permisivna vzgoja, ki je že nekaj desetletij uradna doktrina, nova religija, ki so jo oblast in stroka uspeli nacionalizirati na tej ravni, poudarja, da je otrok v središču. To pomeni, da otrok dobiva podobo sveta, da so ljudje okoli mene zato, da služijo meni, da izpolnjujejo moje želje, potrebe, da sem središče, popek sveta, da je svet tukaj zaradi mene. Odnosi pa so potem čisto drugo veselje. Če nimam urejenega odnosa sam s sabo, jaz ne morem imeti rad drugega, ne morem ga ljubiti. Otroke je treba naučiti lepega vedenja, lepih in urejenih odnosov.

Nekateri so se od permisivne vzgoje že malce oddaljili, ker vidijo njene rezultate ...

Tu pa sem jaz pesimist. Mislim, da ni tako. Na teoretični ravni mogoče ja, so intervjuji, kolumne, vedno več nas je, ki o tem govorimo, v praksi pa se to ne spreminja ali pa se zelo malo. Ni še prišlo do kritične mase. Avtonomija, integriteta, dostojanstvo učiteljskega in vzgojiteljskega poklica so še vedno približno enaki. Pozabili smo na pomen moža in očeta. Oče je steber družine. Je kompas smisla, ki vedno kaže v pravo smer. Sinu pokaže, kje je sever in jug, kaj je prav in kaj ne, kaj se obnese in kaj ne ... Oče je vedno del rešitve. Oče je kapitan in vidi malo dlje. Je podoba bodočega moža hčere, zato ji mora izraziti nežnost, da jo ima rad, da ji zaupa ... To sporočilo mora dati oče, da kot možki zna v svoji kraljici prebuditi njeno ženstvenost. To je tista lepota življenja. Če oče v tem ne vidi nekaj lepega, da gre po otroke, pomaga ženi ... možki mora biti tam, mora biti navzoč. To je zastojna navzočnost. To daje občutek bližine, varnosti in ljubezni. Nekdo, ki teg ani v sebi razvil in tega ne ceni, vse doživlja kot da mora. Mora po otroke, mora v trgovino ... Ključno je, kako se na življenje naravnamo, kakšno držo do tega zavzamemo. Permisivna vzgoja pa je ravno obratna. Vzgaja v zazrtost v sebe.

Dr Sebastjan Kristovič